

at de Medlemmer, der dengang optraadte som Mindretal, ogsaa ville træde frem nu, medens jeg i det Hele taget har stillet mig paa Fleertallets Standpunkt og kun paa enkelte Punkter, hvor jeg efter nærmere Overveielse har fundet Regjeringens Forslag bedre end Udvalgets, har fulgt Regjeringens. Men, som sagt, jeg skal overlade til Thinget at tage sin Bestemmelse.

Formanden: Jeg skal meddele, at jeg fra 6 ærede Medlemmer, nemlig: L. C. Larsen, Alberti, Klein, Schjørring, B. Christensen og E. W. Nyholm, har modtaget Forslag til en motiveret Dagsorden, saalydende:

3 Erkjendelse af, at en saa stor og indgribende Reform som den, der er Gjenstand for det foreliggende Lovforslag, vanstelig vil kunne gennemføres med Held, før Regjeringen tager Initiativet dertil, og alle fornødne Forarbejder foreligge;

med Hensyn til Justitsministerens Erklæring om det Rigtige i, at der, forinden endelig Beslutning tages om Indførelse af Rævninger i den criminelle Retsspleie, foreligger Forberedelser til den civile Retsspleies Omordning,

samt i Forventning om, at Regjeringen vil lade begge disse Anliggendes Fremme være sig særdeles magtpaaliggende,

gaaer Thinget over til Dagsordenen.

Forhandlingerne ville nu dreie sig om den mottværede Dagsorden. Jeg skal give Ordet til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds som Ordfører for Forslagsstillerne.

L. C. Larsen: Jeg er ved alvorlig Beskæftigelse med det foreliggende Lovforslag kommen til samme Overbeviisning som den, der er udtalt af flere af de foregaaende ærede Talere, den nemlig, at det nuværende Dieblil i flere Henseender ikke er det rette til at fremme denne Sag. De Medlemmer, som jeg kan henholde mig til, ere alle Mænd, som med den største Varme omfatte Sagen og have bearbejdet den i en længere Tid, og man kan derfor, naar de alligevel nære den Anskuelse, at Dieblilket til dens Gjennemførelse ikke er

kommet, ikke betvivle, at det kun er, fordi de ønske Sagen fremmet paa bedste Maade, at de have udtalt sig i den Retning, som steet er. Jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad disse Mænd have anført, og skal kun fremhæve Hovedmomenterne i denne Henseende. Der er for det Første Stillingen til den høitæredede Justitsminister. Han har ganske vist ingenlunde stillet sig fjendtligt mod Sagens Fremme, men paa den anden Side er det dog klart, at han idetmindste for Tiden ikke vil medvirke dertil, og nu beder jeg betænke, hvilken Stilling der vil fremkomme, naar man skal arbejde i en Sag som denne overfor en Minister, som efter den Erklæring, han har afgivet, maa antages at ville forholde sig aldeles passiv overfor Forhandlingerne; man vil da ganske mangle den Veiledning og det Tryk, som det i enhver Sag er gavnligt at have fra Regjeringens Side, naar man vil være overbevist om, at den skal naae at blive til Virkelighed, til Lov. Hvis det nu var saa, at den høitæredede Minister havde erklæret, at han ingenlunde, saalænge han er Minister, vilde række sin Haand til Gjennemførelsen af denne Sag, vilde Stillingen maastee være en anden; men saaledes vare hans Ytringer ikke, han antydede tværtimod, at naar der var foregaaet en Underfølgelse, som han anseer for rigtig, vilde det være muligt, at han vilde tage Sagen i sin Haand, — Fremdeles kan man ikke forsøge paa at trænge ind i denne Sag uden at blive opmærksom paa den nøie Forbindelse, hvori den staaer med den civile Proces. Det vilde dog være paafaldende for Enhver, som har tænkt over dette Forhold, i et Lovforslag, der gaaer ud paa at skabe ganske nye Domstole, at træffe den ældre Overret og den ældre Højesteret staaende aldeles usforandrede uden nogensomhelst Anthyndning om, hvorledes det skal gaae med disse Institutioner, der ere beregnede baade paa den civile og den criminelle Retsspleie, naar man saa væsentligt, som her er antydet, omordner den criminelle Retsspleie. Jeg troer ikke, at man tør gaae til at indføre saadanne nye Institutioner, uden at det virkelig er blevet klart, hvorledes deres Stilling vil blive til de Dele af andre Institutioner, som det nuværende Lovforslag gaaer ud paa at lade hen-